

РЕШЕНИЕ

№ 886

гр. София, 18.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Е СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иванка Иванова

Членове: Петър Люб. Сантиров
Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря Елеонора Анг. Георгиева
като разгледа докладваното от Виктория М. Станиславова Въззивно гражданско дело № 20211100505926 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение № 20271289/08.12.2020 г., постановено по гр. д. № 65278/2019 г. по описа на Софийски районен съд, Гражданско отделение, 124 състав, е отхвърлен предявеният от П. К. Б.. срещу Т. Р. Б. иск с правно основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 2 000 /две хиляди/ лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди за периода 01.01.2019 г. – 13.11.2019 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане, както и за сумата от 176 /сто седемдесет и шест/ лева – лихва за забава за периода 01.01.2019 г. – 13.11.2019 г. Със същото решение П. К. Б.. е осъдена да заплати на ответницата Т. Р. Б. сумата от 500 /петстотин/ лева – разноски по делото.

Срещу първоинстанционното решение е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК въззивна жалба от ищцата П. К. Б., чрез пълномощника адв. н.а., САК. В жалбата се съдържат оплаквания за неправилност и необоснованост на постановения съдебен акт. Твърди се, че при неправилен анализ на събраните по делото доказателствата, съставът на СРС е достигнал до погрешен извод за недоказаност на исковите претенции. Ето защо се прави искане за отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което исковете да бъдат уважени. Претендира се и присъждане на сторените по делото разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК насрещната страна – Т. Р. Б. е подала писмен отговор на въззивната жалба, в който оспорва същата при подробно изложени съображения за правилност и обоснованост на изводите на СРС относно отхвърляне на исковите претенции.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси съдът е ограничен от посоченото във въззивната жалба, с изключение на случаите, когато следва да бъде приложена императивна материалноправна норма или съдът служебно следи за интереса на някоя от страните /съгласно задължителните указания, дадени с т. 1 от

Тълкувателно решение № 1/2013 по т. д. № 1/2013 г. на ОСГТК, ВКС/.

При извършената служебна проверка, въззивният намира, че обжалваното решение е валидно.

По допустимостта на първоинстанционното решение въззивният съд намира следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с искова молба, депозирана от П. К. Б. против Т. Р. Б. лично и в качеството □ на настойник на Б.Р.Б., в която се твърди, че ищцата е претърпяла неимуществени вреди, изразяващи се в притеснение, неудобство при ползване на собствен имот и постоянен страх, вследствие на противоправното поведение на ответниците, изразяващо се в непрекъснато инициране на скандали, отправяне на обиди и заплахи, вкл. и за физическа саморазправа, по повод обитаването на съседни апартаменти в сграда в режим на етажна собственост. В петитума на ИМ ищцата е отправила искане до съда да осъди Т. Р. Б. лично и в качеството на лице, задължено да упражнява надзор по отношение на нейния брат – Б.Р.Б., да □ заплати обезщетение за претърпените неимуществени вреди в общ размер на сумата от 2 000 лева, ведно със сумата от 176 лева, представляваща лихва за забава за периода от 01.01.2019 г. – 13.11.2019 г., както и законната лихва за забава от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане на главницата.

С разпореждане № 19373/21.01.2020 г. първоинстанционният съд е оставил исковата молба без движение с указания за ищцата да конкретизира твърдените в нея деликти, като опише всеки един от тях по време, място и начин на извършване, с конкретно посочване на действия и лица, които са ги извършили. В изпълнение на указанията е депозирана уточнителна молба вх. № 5035656 от 27.02.2020 г., в която ищцата е посочила конкретни ситуации, при които счита, че спрямо нея е бил осъществяван психически и вербален тормоз от страна на ответниците по делото.

При тези фактически твърдения СРС е приел, че е сезиран с иск с правно основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД за заплащане на обезщетение за причинени неимуществени вреди. След анализ на доказателствения материал по делото, районният съд е счел претенцията за недоказана и е отхвърлил предявения иск. С оглед изхода на делото е възложил в тежест на ищцата сторените от насрещната страна разноски в размер на сумата от 500 лева.

Въззивният съд е констатирал, че исковата молба, по повод на която е било образувано исковото производство, е нередовна поради констатирани в нея недостатъци, както следва: 1./ ИМ не е саморъчно подписана от страната, от която изхожда – съгласно изискванията на чл. 127, ал. 1, т. 6 ГПК ; 2./ приложените към ИМ документи не са представени в заверен от страната препис – съгласно изискването на чл. 183 ГПК; 3/ липсва конкретизация каква част от общо посоченото в петитума на исковата молба обезщетение в размер на 2 000 /две хиляди/ лева се претендира като обезщетение за вреди, претърпени в причинна връзка с личните действия на ответницата Т. Р. Б., и каква част – за вреди, претърпени в причинна връзка с поведението на нейния брат Б.Р.Б., за който се сочи, че е поставен под запрещение, съответно каква част от общо посочената сума от 176 /сто седемдесет и шест/ лева, представляваща обезщетение за забава, се претендира като обезщетение за забава върху всяка от тези две претенции.

Предвид констатираните нередовности и в съответствие със задължителните указания, дадени с т. 4 от Тълкувателно решение № 1/2001 по т. д. № 1/2001 г. на ОСГК, ВКС, с разпореждане № 257/26.05.2021 г., въззивният съд е оставил исковата молба без движение и е указал на ищцата да отстрани недостатъците в нея в едноседмичен срок от получаване на съобщението на съда. Съдът изрично е предупредил страната за последиците при неизпълнение на дадените □ указания – връщане на ИМ. Препис от разпореждането е бил връчен на ищцата на 31.05.2021 г., чрез нейния пълномощник – адв. н.а., САК /надлежно упълномощена за въззивната инстанция съгласно пълномощно от 04.10.2020 г., находящо се на л. 33 от първоинстанционното дело/. В предоставения срок указанията на съда не са били изпълнени.

С разпореждане № 704/16.06.2021 г. въззивният съд е предоставил на страната възможност в нов едноседмичен срок да отстрани недостатъците в исковата молба, констатирани с предходното разпореждане на съда от 26.05.2021 г. Препис от това разпореждане е бил връчен лично на ищцата на 22.06.2021 г., както и на нейния пълномощник адв. н.а., САК – на 28.06.2021 г. На страната отново са били указани последиците при неотстраняване на нередовностите в исковата молба, но въпреки това същата не е предприела процесуални действия в насока тяхното отстраняване.

На 07.02.2022 г. по делото е депозирана молба от П. К. Б., чрез пълномощника адв. н.а., САК, с която е заявен, на основание чл. 233 ГПК, отказ от предявените искови претенции и е отправено искане до съда за прекратяване на производството.

С разпореждане № 2096/10.02.2022 г., след запознаване с направения отказ от иска, въззивният съд е предоставил последна възможност на ищцата, в срок до насроченото на 11.03.2022 г. открито съдебно заседание по делото, да отстрани нередовностите в ИМ, като е посочил на страната, че произнасянето на съда по депозирания отказ по реда на чл. 233 ГПК е обусловено от отстраняване на недостатъците в ИМ. Препис от разпореждането е бил връчен на ищцата, чрез адв. н.а., САК, на 23.02.2022 г.

На насроченото за 11.03.2022 г. открито съдебно заседание ищцата П. К. Б., редовно призована, не се е явила и не е изпратила процесуален представител. По делото не е депозирана и писмена молба в изпълнение на дадените с разпореждане № 2096/10.02.2022 г. указания.

Предвид така установеното, въззивният съд намира, че първоинстанционното решение е недопустимо, тъй като същото е постановено по нередовна искова молба.

Недопустимо е решението, постановено при липса на някоя от изрично и изчерпателно предвидените в закона процесуални предпоставки (каквато е вкл. нередовността на исковата молба) или наличие на процесуална пречка за възникване или надлежно упражняване правото на иск. Исковата молба е нередовна, когато не отговаря на изискванията, посочени в разпоредбите на чл. 127 и 128 ГПК. За редовността на исковата молба съдът следи служебно, тъй като надлежното предявяване на иска е условие за допустимост на процеса и на постановеното по съществото на спора съдебно решение. При констатиране на несъответствие между съдържанието на ИМ и изискванията на чл. 127 и чл. 128 ГПК съдът трябва да процедира по начина, указан в чл. 129, ал. 2 ГПК, като предостави възможност на ищеца да отстрани пороците на молбата, а ако той бездейства – да върне ИМ на основание чл. 129, ал. 3 ГПК. Когато недостатъците на ИМ са констатирани за пръв път във въззивното производство, въззивният съд е длъжен да процедира по аналогичен начин, в каквато насока са и задължителните указания, дадени в т. 4 от Тълкувателно решение № 1/17.07.2001 г. по т. д. № 1/2001 г. на ОСГК, ВКС. Според дадените с цитираното тълкувателно решение указания, в качеството си на втора инстанция по съществото на правния спор, въззивният съд също може да остави ИМ без движение съгласно чл. 129 ГПК, когато констатира недостатъци в нея, които не са били отстранени от първоинстанционния съд, и да даде на ищеца указания за тяхното отстраняване; отстраняването на недостатъци в ИМ във въззивното производство е възможно по отношение на всички реквизити на молбата, но при съобразяване на тази особеност, че поправянето на нередовната исковата молба не трябва да води до недопустимо изменение на иска или до предявяване на нов иск пред втората инстанция в нарушение на чл. 214 и чл. 228 ГПК. В тълкувателното решение е указано изрично, че при констатирана нередовност на ИМ въззивният съд няма правомощие да обезсили първоинстанционното решение и да върне делото на първата инстанция за извършване на необходимите процесуални действия за привеждане на молбата в съответствие с изискванията на процесуалния закон, а следва сам да даде указания на ищеца за поправяне на молбата и ако те не бъдат изпълнени, едва тогава може да обезсили решението и да приложи последиците на чл. 100, ал. 2, вр. ал. 3 ГПК (отм.); съответно на чл. 129, ал. 3, вр. ал. 4 ГПК. С Тълкувателно решение № 1/2013 г. от 09.12.2013 г. по т. д. № 1/2013 г. - т. 5, Общото събрание на Гражданска и Търговска колегии на ВКС се е произнесло, че постановките в т. 4 от Тълкувателно решение № 1/17.07.2001 г. на ОСГК,

ВКС, продължават да са актуални и при действието на новия ГПК от 2007 г., с изключение на хипотезата на нередовност на ИМ поради противоречие между обстоятелствена част, в която са изложени твърдения, сочещи на правен интерес да се търси защита срещу определено лице, и петитум, насочен срещу друго лице.

В конкретния случай, с разпореждане № 257/26.05.2021 г. въззивният съд е констатирал нередовности в ИМ. Въпреки изрично дадените на ищцата указания, обективирани в три разпореждания на съда – разпореждане № 257/26.05.2021 г., разпореждане № 704/16.06.2021 г. и разпореждане № 2096/10.02.2022 г., и предоставения □ достатъчно дълъг срок за тяхното изпълнение, недостатъците на ИМ не са били надлежно отстранени от ищцата във въззивното производство поради нейното процесуално бездействие. Поради това въззивният съд счита, че са налице предпоставките на чл. 129, ал. 3 ГПК за връщане на исковата молба. Съответно постановеното по нередовна ИМ първоинстанционно съдебно решение като недопустимо, следва да бъде обезсилено, на основание чл. 270, ал. 3 ГПК, и производството по делото да се прекрати.

По разноските пред въззивната инстанция:

Предвид изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 4 ГПК право на разноси пред въззивната инстанция има ответника по ВЖ Т. Р. Б. в размер на сумата от 500 лева – заплатен адвокатски хонорар съгласно представен по делото договор за правна защита и съдействие № 20/11.03.2022 г.

Решението не подлежи на касационно обжалване с оглед разпоредбата на чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК, съгласно която не подлежат на касационно обжалване решенията по въззивни граждански дела с цена на иска до 5000 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 270, ал. 3 ГПК, Софийски градски съд, Гражданско отделение, II Е въззивен състав

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА, на основание чл. 270, ал. 3, изр. първо ГПК, решение № 20271289/08.12.2020 г., постановено по гр. д. № 65278/2019 г. по описа на Софийски районен съд, Гражданско отделение, 124 – ти състав, с което е отхвърлен предявеният от П. К. Б.. срещу Т. Р. Б. иск с правно основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 2 000 /две хиляди/ лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди за периода 01.01.2019 г. – 13.11.2019 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното □ изплащане, както и за сумата от 176 /сто седемдесет и шест/ лева – лихва за забава за периода 01.01.2019 г. – 13.11.2019 г.

ВРЪЩА исковата молба вх. № 2029997/13.11.2019 г., подадена от П. К. Б...

ПРЕКРАТЯВА производството по делото.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 4 ГПК, П. К. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. *****, да заплати на Т. Р. Б., с адрес: гр. София, ул. *****, сумата от 500 лева – разноси за въззивната инстанция.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

